

Arrest

nr. 72 392 van 21 december 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel, Immigratie en Maatschappelijke Integratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 29 september 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2011 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 november 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 december 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekers kwamen op 19 mei 2010 aan in België en dienden op 21 mei 2010 een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. De Belgische overheid richtte op 17 juni 2010 een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten bij toepassing van artikel 16.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin II-verordening).

1.3. Op 22 juni 2010 lieten de Poolse autoriteiten de Belgische overheid weten dat het verzoek tot terugname van verzoekers werd ingewilligd.

1.4. Op 25 juni 2010 trof de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van verzoekers beslissingen tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 26 quater).

1.5. Verzoekers dienden op 2 juli 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.6. Op 22 oktober 2010 werd de in punt 1.5. bedoelde aanvraag ongegrond verklaard door de gemachtigde van de staatssecretaris .

1.7. Tegen de in punt 1.6. bedoelde beslissing stelden verzoekers op 7 december 2010 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

1.8. Bij arrest nr. 57 643 van 9 maart 2011 werd de in punt 1.6. bedoelde beslissing vernietigd.

1.9. Op 24 augustus 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris een nieuwe beslissing waarbij de in punt 1.5. bedoelde aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond werd verklaard.

Dit is de thans bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

“(…)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, heb ik de eer u mee te delen dat dit verzoek ontvankelijk docht ongegrond is.

Reden:

De aangehaalde medische problematiek wordt niet aanvaard als grond tot het bekomen van een verblijfsmachtiging in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingesteld door artikel 5 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980.

De arts-attaché stelt in zijn verslag van 24.06.2011 dat betrokkene (O.A.) lijdt aan een aandoening die, hoewel deze kan beschouwd worden als een aandoening die een reëel risico kan inhouden voor zijn leven of fysieke integriteit indien deze niet adequaat behandeld wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien deze behandeling beschikbaar is in het land van overname, Polen. Mantelzorg is niet strikt noodzakelijk.

Wat betreft de toegang tot de medische zorgen in Polen, blijkt dat asielzoekers, hoewel ze in opvangcentra moeten verblijven, volledige toegang hebben tot gezondheidszorg. Er is een arts verbonden aan de centra en deze kan indien nodig mensen doorverwijzen naar specialisten. Deze zorg wordt volledig terugbetaald. De continuïteit van de zorgen kan bijgevolg ook gegarandeerd worden. Ook ngo's bieden medische hulp aan asielzoekers. (GOLINOWSKA, S. en KOZIERKIEWICZ, A. Quality in and Equality of Access to healthcare Services – Country Report for Poland, March 2008, p 33-34).

Gezien de medische zorgen beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, kunnen we stellen dat er niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke

integriteit, of dat er niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugwijzing, Polen. Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van verwijzing, Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Polen heeft ook, als één van de nieuwe E.U. lidstaten, als regel opgelegd kreeg om alle verdragen, wetten, overeenkomsten e.d. geldend in de Europese Unie, o.a. het Verdrag van de Rechten van de Mens, te ondertekenen om toetreding tot de Europese Unie mogelijk te maken. Aldus zijn de rechten van betrokkenen voldoende beschermd en gewaarborgd in Polen.

Wat betreft de verschillende documenten die werden bijgevoegd aan de aanvraag aangaande de situatie van (Tsjetsjeense) asielzoekers in Polen, meer bepaald het rapport "The situation of Chechen asylum seekers and refugees in Poland and effects of the EU Dublin II Regulation" van B. Essers, B. Gladysch en B. Suwelack van februari 2005, een "Country Report: Poland" van het European Refugee Fund van mei 2007, "Tsjetsjeense asielzoekers in Polen" van J. Gebhard van januari 2009 en een "Dossier Pologne" van Forumréfugiés van maart 2009:

Het EHRM heeft geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op art. 3 EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situati beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/ Turkije, § 73; EHRM 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Derhalve

1) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit,

of

2) blijkt niet dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Over de rechtspleging

Uit het rechtsplegingsdossier blijkt dat de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 12 oktober 2011 bij aangetekend schrijven gericht aan verzoekers en hun vier minderjarige kinderen, op hun gekozen woonplaats, de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 11 oktober 2011 verstuurd waarbij gewezen werd op artikel 39/68-1, § 5, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet die de termijn bepaalt waarbinnen de betaling van het rolrecht, in casu 1050 euro, dient verricht te worden. Aangezien vastgesteld werd dat slechts 350 euro betaald werd, werd het beroep enkel op de rol geplaatst voor verzoekers. Het beroep wordt derhalve enkel onderzocht voor zover het werd ingediend door verzoekers.

3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

3.1. Uit de in punt 1.4. bedoelde beslissingen die zich in het administratief dossier bevinden blijkt dat de Poolse autoriteiten op 22 juni 2010 instemden met het verzoek tot terugname van verzoekers op basis van artikel 16.1(e) van de Dublin II-verordening.

3.2. De artikelen 19.3 en 19.4 van de Dublin II-verordening luiden als volgt:

"3. De asielzoeker wordt overeenkomstig de nationale wetgeving door de lidstaat waar het verzoek is ingediend, na overleg tussen de betrokken lidstaten overgedragen aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het overnameverzoek of vanaf de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

De verzoekende lidstaat verstrekt de asielzoeker zo nodig een doorlaاتبewijs overeenkomstig het volgens de in artikel 27, lid 2, bedoelde procedure goedgekeurde model. De verantwoordelijke lidstaat laat de verzoekende lidstaat weten dat de asielzoeker is aangekomen of dat hij zich niet binnen de gestelde termijn heeft gemeld.

4. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

De artikelen 20.1d) en 20.2 van de Dublin II-verordening luiden als volgt:

“d) Een lidstaat die instemt met een terugnameverzoek, is verplicht de asielzoeker weer tot zijn grondgebied toe te laten. De overdracht gebeurt overeenkomstig de nationale wetgeving van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, zodra dat praktisch mogelijk is en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden na de aanvaarding van het verzoek om overname door een andere lidstaat of de beslissing op het beroep of op het verzoek tot herziening wanneer dit opschortende werking heeft.

2. Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, berust de verantwoordelijkheid bij de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend. Indien de overdracht of de behandeling van het asielverzoek wegens detentie van de asielzoeker niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de asielzoeker onderduikt.”

3.3. De in de artikelen 19.4 en 20.2 van de Dublin II-verordening bedoelde termijn van zes maanden is al lang verstreken. Uit het administratief dossier blijkt niet dat verzoekers het voorwerp zijn van een detentiemaatregel zoals bedoeld in voormelde bepalingen. Onderhavig beroep heeft geen opschortende werking zoals bedoeld in de artikelen 19.3 en 20.1d) van de Dublin II-verordening.

3.4. Uit het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij op 23 december 2010 aan de Poolse autoriteiten met betrekking tot verzoekers het volgende meedeelde: *“The transfer has to be postponed The applicant Q has absconded (extension of time limit according to art. 19.4/20.2)”*

Hieruit blijkt derhalve dat de verwerende partij van oordeel was dat de termijn om verzoekers over te dragen aan de Poolse autoriteiten 18 maanden bedroeg omdat ze naar het oordeel van de verwerende partij ondergedoken waren zoals bedoeld in de artikelen 19.4 en 20.2 van de Dublin II-verordening.

3.5. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen in hun in punt 1.5. bedoelde aanvraag van 2 juni 2010 uitdrukkelijk meegedeeld hebben dat ze in het open centrum van Florennes woonachtig waren.

3.6. In een interne nota *“art.9ter”*, opgesteld door J.C. op 13 oktober 2010 wordt onder de rubriek *“ontvankelijkheid”* het adres hernomen zoals verzoekers het hadden meegedeeld in hun in punt 1.5. bedoelde aanvraag en wordt na het checken van de andere elementen inzake de ontvankelijkheid van de aanvraag om verblijfsmachtiging om medische redenen voorgesteld om de aanvraag van verzoekers ten gronde te behandelen.

3.7. Uit het administratief dossier blijkt dat de raadsvrouw van de verzoekende partijen op 13 en 14 januari 2011 aan de verwerende partij een faxbericht verzond waarin ze, met mededeling van het verblijfsadres van verzoekende partijen in Namen, erop wees dat deze zich hebben aangemeld om een nieuwe asielaanvraag in te dienen *“gezien de termijn voor overdracht aan de Poolse autoriteiten is verstreken, zoals die is bepaald in EG-Verordening 343/2003.”* Vervolgens stelt de raadsvrouw: *“Er werd hen meegedeeld dat u van mening bent dat dit niet zo zou zijn omdat mijn cliënten zouden worden beschouwd als ondergedoken, wat totaal onbegrijpelijk is en incorrect. Mijn cliënten hebben steeds op hetzelfde adres verbleven tot ik u met mijn vorige brief van 8 december 2010 die u werd gefaxt, hun nieuw adres uitdrukkelijk heb meegedeeld (zie bijlage). Zij hadden een aanvraag 9 ter ingediend, die werd afgewezen en hebben een beroep ingediend bij de Rvv en gedurende die hele procedure, tot het moment dat ik u uitdrukkelijk hun adreswijziging heb meegedeeld, hebben zij op hetzelfde adres verbleven. Er kan dus niet worden beweerddat mijn cliënten voortvluchtig zouden zijn geweest of ondergedoken (...). Ik dank u er daarom voor om de nieuwe asielaanvraag van mijn cliënten te registreren en hun dossier door te sturen naar het CGVS.”*

Het bedoelde faxbericht van 8 december 2010 werd op 14 januari 2011 meegefaxt aan de verwerende partij. Hierin deelt de raadsvrouw van verzoekende partijen mee dat deze woonachtig zijn op een nieuw adres in Namen.

Blijkens het administratief dossier verzond de raadsvrouw van de verzoekende partijen op 25 januari 2011 opnieuw een faxbericht naar de verwerende partij met mededeling van hun verblijfsadres in Namen. Hierin wordt opnieuw verwezen naar het faxbericht van 8 december 2010 waarin een adreswijziging naar Namen werd meegedeeld en wordt gesteld: *“Zij hebben zich, na het verstrijken van de termijn van 6 maand al verschillende keren aangeboden bij uw diensten maar telkens werd hen gezegd dat hun dossier niet zou kunnen worden doorgestuurd naar het CGVS omdat ze werden beschouwd als “ondergedoken”, wat dus helemaal niet overeenstemt met de werkelijkheid gezien hun adres u steeds is bekend geweest.”*

Blijkens het administratief dossier verzond de raadsvrouw van de verzoekende partijen op 21 februari 2011 een aangetekend schrijven getiteld *“Ingebrekestelling”* naar de verwerende partij met mededeling van hun verblijfsadres in Namen. Hierin wordt gesteld: *“Zij hebben zich, na het verstrijken van de termijn van 6 maand al verschillende keren aangeboden bij uw diensten maar telkens werd hen gezegd dat hun dossier niet zou kunnen worden doorgestuurd naar het CGVS omdat ze werden beschouwd als “ondergedoken”, zodat geen termijn van 6 maanden maar een termijn van 18 maanden op cliënten van toepassing zou zijn. In de eerste plaats moet het duidelijk zijn dat het adres van cliënten reeds sinds lange tijd gekend is, daarvoor kan ik verwijzen naar ons eerder telefonisch onderhoud van januari waarbij ik u nogmaals op de hoogte bracht van de fax die ik op 8 december 2010 stuurde om de adreswijziging te melden aan bureau Dublin van mijn cliënten. Voordien verbleven zij steeds in het opvangcentrum van Florennes. Bovendien werd reeds in juli 2010 een 9 ter ingediend voor cliënten waarbij dit adres eveneens werd meegedeeld en dus bij uw diensten gekend was. Er kan aldus onmogelijk worden voorgehouden dat cliënten “ondergedoken” leefden daar hun adres reeds meer dan 7 maanden bij uw diensten gekend was. Meer nog “ondergedoken” wil zeggen, zich bewust verstoppen dat men niet gevonden wordt. Het betreft hier een bewust daad waarbij men een intentie heeft om zich te verbergen. Volhouden dat cliënten “ondergedoken” zijn, staat haaks op de feiten en bovendien kan nergens de intentie van cliënten om zich te verbergen worden vastgesteld nu zij zich herhaaldelijk aanbieden en hun adres kenbaar maakten.”*

Blijkens het administratief dossier verzond de raadsvrouw van de verzoekende partijen op 1 april 2011 een aangetekend schrijven getiteld *“Ingebrekestelling”* naar de verwerende partij met mededeling van hun verblijfsadres in Namen. Hierin wordt gesteld dat nog geen reactie werd ontvangen van de verwerende partij op voormelde faxberichten en aangetekend schrijven. Nogmaals wordt aangedrongen op het doorsturen van het dossier naar het Commissariaat-generaal.

Blijkens het administratief dossier verzond de raadsvrouw van de verzoekende partijen op 27 april 2011 per aangetekend schrijven bijkomende medische stukken naar de verwerende partij, opnieuw met mededeling van verzoekers' verblijfsadres in Namen.

3.8. Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet juncto artikel 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar deze die thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Gedr. St. Kamer*, 2005-2006, nr. 51 2479/001, p. 116-117).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037). Het belang waarvan de verzoekende partij blijk dient te geven, dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het beroep en moet ook nog bestaan op het ogenblik van de uitspraak in die zin dat de verzoekende partij op dat ogenblik moet aantonen dat zij nog een tastbaar voordeel kan halen uit de vernietiging van de bestreden beslissing (cf. RvS 13 januari 2004, nr. 127 068).

Het actueel belang bij het beroep is een kwestie die de openbare orde raakt en die ambtshalve door de Raad moet opgeworpen worden.

3.9. Ter terechtzitting wordt gewezen op het gestelde in punt 3.7. De Raad wijst partijen erop dat verzoekers gedurende hun gehele verblijf in België tot nog toe duidelijk hebben gemaakt wat hun verblijfsadres is in België en aldus bezwaarlijk kunnen worden beschouwd als ondergedoken in de zin van de artikelen 19.4 en 20.2 van de Dublin II-verordening. De Raad wijst erop dat de termijn van zes maanden voor de overdracht van verzoekers aan de Poolse autoriteiten reeds lang verstreken is. Dit heeft als gevolg dat de Belgische autoriteiten gelet op het gestelde in de artikelen 19.3 en 19.4 van de Dublin II-verordening verantwoordelijk zijn voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers wat met zich meebrengt dat verzoekers geen belang meer hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien hierin nagegaan werd of de nodige zorgen en behandeling voor verzoekers medische problematiek beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, daar waar verzoekers niet meer overdraagbaar zijn aan Polen.

3.10. Verzoekende partij neemt ter terechtzitting akte van de verwijzing van de Raad naar de in punt 3.7 bedoelde briefwisseling. Zij wijst er bovendien op dat verwerende partij tegenstrijdig handelt door enerzijds rekening te houden met het verblijfsadres vermeld op de in punt 1.5. bedoelde aanvraag, wat een ontvankelijkheidsvoorwaarde is voor een dergelijke aanvraag en door bovendien zelf in de aanhef van de bestreden beslissing het verblijfsadres van verzoekers in Namen te vermelden en door anderzijds verzoekers als “ondergedoken” te beschouwen in het kader van de Dublin II-verordening.

3.11. Verwerende partij legt ter terechtzitting een interne nota neer van 28 januari 2011, opgesteld door E.V.D., die zich in het lijvig administratief dossier blijkt te bevinden. Hierin wordt met betrekking tot de in punt 3.7. bedoelde briefwisseling gesteld dat het faxbericht van 8 december 2010 niet teruggevonden werd, dat het faxbewijs van 8 december 2010 nooit meegedeeld werd en dat op het uittreksel van het wachtregister van 28 januari 2011 geen nieuw adres wordt vermeld. De betrokken ambtenaar besluit als volgt: *“Ons inziens waren de betrokkenen bijgevolg ondergedoken vanaf 19/11/2010 en werd de verlenging van de transfertermijn conform de richtlijnen genomen.”*

3.12. De term “ondergedoken” zoals vermeld in de artikelen 19.4 en 20.2 van de Dublin II-verordening worden niet gedefinieerd in artikel 2 van de Dublin II-verordening. Te dezen kan de Raad zich volledig aansluiten bij de visie van de raadsvrouw van de verzoekende partijen, neergelegd in het in punt 3.7. bedoelde aangetekend schrijven van 21 februari 2011 waarin ze meedeelt: *“Meer nog “ondergedoken” wil zeggen, zich bewust verstoppen dat men niet gevonden wordt. Het betreft hier een bewust daad waarbij men een intentie heeft om zich te verbergen.”*

3.13. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers hun verblijfsadres hebben kenbaar gemaakt aan de verwerende partij in hun in punt 1.5. bedoelde aanvraag, wat zoals de raadsvrouw van verzoekers terecht opmerkt ter terechtzitting, een ontvankelijkheidsvoorwaarde is voor een aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen. Zelfs indien het in punt 3.7. bedoelde faxbericht van 8 december 2010 verwerende partij niet bereikt heeft, dan nog kan ze niet voorhouden dat verzoekers ondergedoken waren aangezien er een verblijfsadres werd vermeld in de in punt 1.5. bedoelde aanvraag en verwerende partij niet kan voorhouden op 23 december 2010, dag waarop ze het in punt 3.4. bedoelde faxbericht verstuurt naar de Poolse autoriteiten, te weten dat verzoekers verhuisd zijn naar een ander adres en bij gebrek aan melding van dit nieuwe adres verzoekers als ondergedoken te beschouwen. Dit kan niet aposteriori gedekt worden door een interne nota van 28 januari 2011 waarin de betrokken ambtenaar meedeelt dat *“Uit ons huidig telefonisch onderhoud met OC Florennes blijkt dat betrokkenen op 18 november 2010 het centrum hebben verlaten zonder een nieuw adres achter te laten”* en dat *“Op het uittreksel van het wachtregister dd. 28/01/2011 wordt geen nieuw adres vermeld.”* Bovendien blijkt uit het gestelde in punt 3.7. dat verwerende partij alleszins op 14 januari 2011 op de hoogte gesteld werd van het nieuwe verblijfsadres van verzoekers, dat verwerende partij vanaf dat moment dan ook kon invoeren in het wachtregister, verblijfsadres dat, zoals de raadsvrouw van verzoekers terecht opmerkt, vermeld wordt in de aanhef van de bestreden beslissing.

3.14. De Raad dient uit het geheel van de gegevens te concluderen dat verwerende partij krampachtig vasthoudt aan de termijn van overdracht van verzoekers aan de Poolse autoriteiten van 18 maanden en verzoekers hierdoor te allen prijze als ondergedoken wil beschouwen, wat om voormelde redenen geen grondslag vindt in het administratief dossier.

3.15. Dit houdt in dat de overdracht van verzoekers aan Polen diende te geschieden binnen een termijn van zes maanden, die echter al lang verstreken is. De Belgische autoriteiten zijn gelet op het gestelde in de artikelen 19.3 en 20.2. van de Dublin II-verordening verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag van verzoekers wat met zich meebrengt dat verzoekers geen belang meer hebben bij de vernietiging van de bestreden beslissing aangezien hierin nagegaan werd of de nodige zorgen en behandeling voor verzoekers medische problematiek beschikbaar en toegankelijk zijn in Polen, daar waar verzoekers niet meer overdraagbaar zijn aan Polen.

Verzoekers ontberen derhalve een actueel belang bij de vernietiging van de bestreden beslissing.

4. Kosten

Omwille van de in punt 3.7. vermelde briefwisseling die nooit beantwoord werd, het niet willen behandelen van de asielaanvraag van verzoekers en omwille van het gestelde in punt 3.14 komt het gepast voor de verwerende partij in casu te veroordelen tot de kosten van het geding.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 350 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA